

„Све пролази, и ништа не остаје“ – рече пре 2500 година Хераклит. Но, питање је да ли би то мудри филозоф из Ефеса рекао да је којим случајем имао визију наше измучене Србије, односно мемљивог, нездравог система који овде упорно опстаје.

Код нас изгледа избори не служе за то да би одабрали оне који могу да учине нешто више и боље за нас. Већ да променимо „Курту са Муртом“, односно, да нас баш увек не завитлавају и експлоатишу исти. Ако вам се чини да претерујем, па размислите и сами – да ли су се после 5. октобра променили принципи по којима све у овој земљи функционише? Да ли има мање корупције, отвореног лоповлука, непотизма, клановског духа? Да ли је долазак претходне владе нешто у том погледу променио? Је ли можда ова нова, у већој мери „европејска“, урадила нешто у вези са побољшањем накарадног система?

Партије у Србији можемо да поделимо на системске, и оне које то нису, само ако ствари посматрамо формално тј. анализирамо однос према уставном поретку. У том случају, готово све релевантне партије спадају у системски табор. Од иоле значајних странака, једино ЛДП, који не уважава територијални интегритет земље, спада у другу групу. Но, ако се ради о односу према лошем систему, онда су све наше странке системске!

Додуше, ЛДП настоји да се и у том погледу представи као антисистемска странка. И, изгледа, има оних који његовим лидерима верују. Не гласају за Чеду само они који су антисрпски испрограмирани, који живе у коминтерновском уверењу, преобученом у ново мондијалистичко рухо, да су Срби „зао“, „хегемонистички народ“. Да су народ који због своје „негативне природе“ увек поступа погрешно, док „напаћени народи“ око њега, шта год да раде, априори поступају исправно! За ЛДП из ината гласају и многи којима се све смучило, а Чеду их је превео „жедне преко воде“. За то му је послужио накарадни концепт о два модела државе његове духовне мајке Латинке Перовић.

С једне стране, она ставља „концепт модерне државе“, изграђене по западноевропском

узору. Та држава је одговорна, правна, посвећена својим грађанима, демократска, ефикасна. Њена привредна је напредна, а образовни, социјални и здравствени системи добри. Укратко, према речима Л. Перовић, ради се о оријентацији „државе на развој у дубину“. Разуме се, сматра она, таква држава није баш вољна да се „бакће“ националним интересима (другачије схваћеним од залагања за квалитет живота грађана и грађанки).

Насупрот том модернистичко-дубинском концепту, наводно, стоји онај посвећен „ширини“. Наравно, територијалној. Ту се све врти око „заветне мисли о ослобођењу и уједињењу читавог српског народа“. Квалитет живота грађана је небитан, а све је подређено споменутом „заветном циљу“. Додуше, не баш све. Води се рачуна и о личним интересима владајућих. Отуда, систем је у економском смислу инертан, генерално коруптиван и лоповски, племенско-клановски, опресиван када се ради о људским правима и индивидуалним слободама.

Све то су празне приче! Довољно је осврнути се на понашање Чеде и његових сарадника док су били на власти. Систем тада ни за длаку није био бољи. Лоповска приватизација била је у јеку. Они су дивљали у бесним лимузинама по улицама Београда. Колико су људска права поштована могу да посведоче они који су грешком приведени током Операције „Сабља“. Све у свему, од преображаја државе „ширине“ у ону која је „оријентисана на дубину“ (тј. добробит грађана) није било ни наговештаја. Једино, чињеница је да су српски национални интереси запостављани. Као што је и факат да успешне европске земље итекако штите своје на врло традиционалан начин схваћене националне интересе, док упоредо раде на унапређењу стандарда грађана. Оне захватају и „по дубини“ и „по ширини“.

Борба за интересе нације, сама по себи, не искључује залагање за квалитет живота грађана тј. изградњу модерне, социјално одговорне и функционалне државе. С друге стране, небрига за грађане, ма колико власт била уверена да је покретана патриотским мотивима, подрива борбу за националне циљеве. Саможивост и оријентални дух владајућих често до те мере револтира грађане да своје незадовољство политичарима пројектују на сопствени народ у целини. Другим речима, не само да слаби њихово осећање националне солидарности, већ оно услед фрустрације некад прераста и у одбојност према свему српском.

Кад то имамо у виду, онда можемо да кажемо да су наше релевантне партије, без обзира за шта се начелно залажу, углавном на негативан начин системске (доприносе очувању лошег система) и суштински анационалне. Пошто је великом делу њиховог

ЛДП и његова полубраћа

Пише: Драгомир Анђелковић
среда, 25 фебруар 2009 17:06

вођства, али и немалом делу активног чланства, пре свега важно да се лично окористе, оне су генератор националне апатије Срба. Тиме многе наводе да кажу: „Баш ме брига и за Косово, и за Војводину, и за Српску, а и за Србе у Црној Гори“. И да гласају за ЛДП. А нама остаје да се сетимо да је Хераклит тврдио да се све мења тако што гори, и да се боримо да изгори све што је труло у држави Србији. И да тако допринесемо да она постане нормална држава, оријентисана и на дубину и на ширину, као и све успешне земље овог света.